

[Christophersen.]

med det samlede statsbudget. Det, som gør forskellen interessant, og som gør, at venstre ikke har ønsket at tage et medansvar for regeringens udgiftspolitik i år, er, at denne forskel meget vel kan blive afgørende for, om det vil lykkes at gennemføre forsvarlige indkomstskattelettelser, som kan indgå som en fornuftig del af den indkomstpolitiske løsning.

Jeg synes, at jeg med baggrund i statsministerens bemærkning godt vil understrege, at det, som har gjort os bekymrede, er, at regeringen nu, først her i marts måned har anvendt en række af sine kræfter på at begrænse besparelserne og har anvendt lige så mange kræfter på at få gennemført nogle flere merudgifter, når vi alle sammen ved, at vi om ganske kort tid alligevel skal i gang med endnu en gang at finde udgiftsbegrænsninger, hvis der overhovedet skal være mening med alt det, der er sagt om skattelettelser og yderligere besparelser.

Så har jeg kun en enkelt bemærkning derudover, og det skal være til det konservative folkeparti. Jeg beklager i og for sig, at det konservative folkeparti for første gang siden 1929 ikke kan stemme for et finanslovsforslag. Vi har jo ellers normalt her i folketinget haft den ordning, at man viste sin uenighed, når man stemte om alle ændringsforslagene, men at de partier, der ligesom stod for noget ansvarsbevidst, ligesom var enige om at holde fast ved vores folkestyres karakter, så de ved tredje behandling kunne samles om at give accept af, at på det grundlag, som nu var fremkommet ved afstemningerne om ændringsforslagene, kunne staten få lov at arbejde i det kommende år. Det er jo det, der ligger i, at man stemmer for finanslovsforslaget. Det er ikke en accept af en regerings udgiftspolitik, men det er en accept af, at nu har vi fundet ud af, hvor flertallet og mindretallet her i salen ligger, og på det grundlag kan staten så få lov at disponere i det kommende år. Jeg er ked af, at det konservative folkeparti i år for første gang i 47 år ikke rigtig føler, at de har kræfter til at leve op til dette.

Så har jeg nogle få bemærkninger til sværmen af dagsordensforslag. Jeg må sige, at det har gjort, synes jeg, et forstemmende indtryk i dag at notere, at der er kommet 11-12 dagsordensforslag. Vi kunne teoretisk

set risikere at komme ud i en afstemningsbyge, der ikke afviger meget fra den, vi var under i sidste uge. Jeg synes, det er en uting, at man på denne måde ligesom trækker alle mulige forslag frem, men nogle af forslagene kunne man selvfølgelig gøre til genstand for seriøs overvejelse.

Jeg skal ikke sige noget om Christianidagsordenerne, dem har hr. Arne Christiansen fra mit parti jo allerede ytret sig om på venstres vegne, men der er et enkelt af de andre dagsordensforslag, som partiet venstre godt vil stemme for. Det er et forslag stillet af hr. Brusvang om den retsikkerhed, der endnu består efter debatten om blokadesagerne. Jeg må sige, at vi har gjort os overvejelser i venstres gruppe om indholdet af den dagsorden, og vi er nået frem til den opfattelse, at der her peges på noget, som også repræsenterer venstres principielle holdning. Derfor vil vi ved afstemningerne stemme for denne dagsorden.

De øvrige dagsordener, lige bortset fra den, hr. Arne Christiansen har talt om, nemlig hr. Kjeld Olesens dagsorden, og naturligvis det ændringsforslag, hr. Kjeld Olesen kom med umiddelbart efter at have fremsat selve hovedforslaget, vil vi stemme imod.

Svend Andersen (Rosk.a.) (FP):

Må jeg sige om de dagsordensforslag, der er fremsat, at vi kan stemme for begge de af hr. Brusvang stillede dagsordensforslag, og vi kan også, hvis hr. Poul Schlüters dagsordensforslag kommer til afstemning, stemme for det, ligesom vi stemmer for de af os selv fremsatte dagsordensforslag. De øvrige må vi stemme imod.

Må jeg sige til statsministeren, der bl. a. sagde, at fremskridtspartiet prøvede at tilsløre, at vi skulle være et højreparti, at den tilsløring, han kan se, er, at fremskridtspartiet er den sande efterkommer efter Stauning i social henseende. Statsministeren sagde videre, at fremskridtspartiet er antidemokratisk, at vi kommer med et vandfald af ord, at vi kommer med påstande, og at vi kommer med nye påstande, inden de foregående påstande er afvist. Disse påstande kom statsministeren med uden på nogen måde at dokumentere dem. Dermed bekræftede statsministeren sin tro vane med at fremsætte udokumenterede påstande i stedet for argumenter.